

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mirko Möllen

se sídlem Barthstrasse 16, Mnichov
insolvenční správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE
Aktiengesellschaft
se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, SRN

zastoupen

JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem
se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8

proti
žalovanému

Specializovaný finanční úřad
se sídlem Nábřeží kpt. Jaroše 1000/7, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. 6983/15/4000-50715-204971, č. j. 7011/15/4000-50715-204971, č. j. 7018/15/4000-50715-204971, č. j. 7028/15/4000-50715-204971, č. j. 7041/15/4000-50715-204971, č. j. 7081/15/4000-50715-204971, č. j. 7099/15/4000-50715-204971, č. j. 7110/15/4000-50715-204971, č. j. 7119/15/4000-50715-204971, č. j. 7263/15/4000-50715-204971, č. j. 7280/15/4000-50715-204971, č. j. 7286/15/4000-50715-204971, č. j. 7299/15/4000-50715-204971, č. j. 7321/15/4000-50715-204971, č. j. 7326/15/4000-50715-204971, č. j. 6147/15/4000-

50715-050201, č. j. 8258/15/4000-50715-050201, a ze dne 14. 1. 2015, č. j. 9186/15/4000-50715-050201, č. j. 9187/15/4000-50715-050201,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádná ze stran nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft (dále „**daňový subjekt**“) podnikala na území České republiky prostřednictvím své organizační složky zapsané v obchodním rejstříku (nově označované v souladu s § 503 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jako odštěpný závod). S daňovým subjektem bylo zahájeno insolvenční řízení v Německu a na žalobce jakožto insolvenčního správce přešlo právo spravovat majetek patřící do majetkové podstaty daňového subjektu.
2. Specializovaný finanční úřad (dále také jako „**správce daně**“) vydal v průběhu září 2014 desítky exekučních příkazů za účelem vymožení nedoplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „**DPH**“). Proti některým v žalobě specifikovaným exekučním příkazům se daňový subjekt bránil prostřednictvím námitek, o nichž bylo správcem daně dne 13. 1. 2015 zamítavě rozhodnuto. Proti těmto zamítavým rozhodnutím pak z velké části brojí podaná žaloba. Mimo to žaloba napadá také zákonnost rozhodnutí o námitkách, kterými správce daně zamítnul námitky proti souvisejícím: a) rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty pro doplnění žádosti o posečkání daně; b) dražební vyhláše na prodej movitých věcí daňového subjektu; c) pověření k výkonu prodeje v dražbě; d) oznámení o výsledku dražby movitých věcí. Žaloba celkově napadá 19 rozhodnutí o námitkách.

II.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce se podanou žalobou ze dne 15. 3. 2015 dožaduje, aby Městský soud v Praze (dále jen „**městský soud**“) napadená rozhodnutí prohlásil za nicotná nebo eventuálně nezákonná, a to včetně souvisejících exekučních příkazů.
4. Žaloba obsahuje několik okruhů námitek, které městský níže stručně shrnuje.
5. První okruh námitek směřuje proti tomu, s kým bylo jednáno. Žalobce tvrdí s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu, že stejně jako je tomu u spotřebních daní, je i u DPH jejím plátcem právnická osoba. Odštěpný závod zahraniční právnické osoby není osobou povinnou k DPH, tedy daňovým subjektem. Aby závod či jiná jednotka disponovaly právní osobností, musí jim hmotné daňové právo takové postavení přiznat, což má pak dopad do procesního daňového práva. Poukazuje poté na jednotlivá ustanovení daňového řádu a hmotněprávních daňových zákonů, z nichž dovozuje, že organizační složka/odštěpný závod mohou mít subjektivitu pouze v případě, že tak výslovně stanoví příslušný hmotněprávní daňový předpis. Zákon o DPH tak však

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

nečiní. Pokud organizační složka takové postavení nemá, nemůže se v dané oblasti týkat ani její činnosti, proto jí nemůže být ani doručováno, a to ani jejím prostřednictvím zahraniční právnické osobě. Pokud by přesto mělo být doručováno prostřednictvím non-subjektu, jako příjemce musí být označena příslušná (zahraniční) právnická nebo fyzická osoba. Pokud je v rozhodnutí jako příjemce a daňový subjekt označena zahraniční právnická osoba a její organizační složka, musí být postaveno na jisto, koho správce daně za daňový subjekt skutečně považoval.

6. V žalobě jsou uvedeny důkazy, kterými žalobce prokazuje, že finanční orgány (včetně správce daně) ve skutečnosti nikdy nepovažovaly za daňový subjekt zahraniční právnickou osobu. Za daňový subjekt vždy považovaly jen organizační složku a pouze s ní jednaly jako s daňovým subjektem. Žalobce tvrdí, že dříve příslušný správce daně, Finanční úřad Praha-západ, provedl v roce 2004 registraci odštěpného závodu jako daňového subjektu pro účely DPH, což nebylo právně možné. Pozdější rozhodnutí o registraci z roku 2012, na které poukazuje žalovaný, výslovně uvádí, že registrace k DPH zůstává zachována. Je tak stále zachována registrace k DPH na odštěpný závod jako daňový subjekt. V pozdějším rozhodnutí o registraci je navíc sice formálně označen jako daňový subjekt VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, ovšem daňové identifikační číslo (dále jen „DIČ“) patří opět odštěpnému závodu. Proto také orgány finanční správy vždy jednaly výlučně s odštěpným závodem. V registru plátců DPH je nesprávně uvedena jako plátce přímo německá společnost, ačkoliv registrace byla vydána na organizační složku. Pokud byla podána žádost o registraci eventuálně i vadná, bylo povinností příslušného správce daně vyzvat žadatele k odstranění vad podání.
7. Žalobce uvádí příklady některých napadených rozhodnutí, na nichž správce daně jako příjemce rozhodnutí označil odštěpný závod zahraniční osoby, a nikoliv zahraniční osobu samotnou (rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty ze dne 15. 9. 2014, č. j. 194670/14/4000-27901-050279, nebo oznámení o výsledku dražby movitých věcí ze dne 1. 12. 2014, č. j. 250587/14/4000-50715-107540). V případě dražební vyhlášky ze dne 20. 10. 2014, č. j. 212952/14/4000-27901-107540, pak dle něj není zřejmé komu je adresována, doručena podle § 196 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „**daňový řád**“). Dražební vyhláška byla totiž doručena do datové schránky právního zástupce, který měl ovšem u správce daně založenou plnou moc v souvislosti s odštěpným závodem (organizační složkou), který ve věcech DPH nemůže vystupovat jako plátcová pokladna, a tedy nemůže vykonávat práva a povinnosti daňového subjektu.
8. Žalobce je dále názoru, že i rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty a oznámení o výsledku dražby movitých věcí (označení odštěpného závodu jako příjemce), jakož i způsob doručení dražební vyhlášky a pověření k výkonu prodeje dražbě ze dne 10. 11. 2014, č. j. 236586/14/4000-27901-107540, jsou důkazem zmatečnosti v postupu žalovaného a jeho účelové argumentaci o tom, koho za daňový subjekt skutečně považuje.
9. Tím došlo k porušení zásad zákonnosti a šetření práv a právem chráněných zájmů, spolupráce a poučovací povinnosti (§ 5 a § 6 odst. 2 a 3 daňového řádu), jakož i ústavní zásady upravující výkon státní moci dle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny.

10. Žalobce dále zpochybňuje příslušnost žalovaného coby správce daně. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nebyl věcně ani místně příslušný k provedení daných úkonů při placení daní – k vydání exekučních příkazů, k provedení dražby (nadto nezákonné) a dalším úkonům v rámci exekučního řízení. Příslušným má naopak být Finanční úřad pro hlavní město Prahu podle § 12 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky.
11. Žaloba také namítá, že z rozhodnutí nevyplývá, že byla podepsána oprávněnou úřední osobou. Žalovaná rozhodnutí nesou podpis (včetně elektronického podpisu) Ing. XX, ředitelky odboru správy platebních povinností (není ani připojena doložka, že by toto označená osoba činila v zastoupení). Klíčové jsou v tomto případě čl. 113 odst. 1 a 2 písm. e) organizačního řádu Finanční správy ČR. Z žalovaných rozhodnutí dle žalobce nijak neplyne, že Ing. XX byla ředitelem žalovaného pověřena k rozhodování v daňovém řízení, které náleží do jeho působnosti. Navíc čl. 115 organizačního řádu ani s takovouto náplní ředitele odboru nepočítá. Rovněž tak není jakkoli prokázáno, že došlo k naplnění podmínek pro zastupování, jak stanoví organizační řád. V případě žalovaných rozhodnutí se s vysokou mírou pravděpodobnosti jedná o rozhodnutí nezákonná či dokonce nicotná.
12. Žalobce také předkládá námitky směřující ke konkrétním napadeným rozhodnutím. Městský soud nepovažuje za účelné v této části rozsudku uvádět každou tuto dílčí námitku, když by je níže v rámci posouzení žaloby nutně opakoval. Městský soud v tomto ohledu proto odkazuje níže, a to včetně vyjádření žalovaného k těmto dílčím námitkám.
13. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 26. 5. 2015.
14. Ve vztahu k prvnímu okruhu námitek žalovaný uvedl, že příjemcem žalobou napadených rozhodnutí je podle něj bezpochyby právě zahraniční právnická osoba, a odkazuje na žalobou napadená rozhodnutí, doručeny k těmto rozhodnutím a vyrozumění o odložení podnětu k nicotnosti rozhodnutí tvořící předkládaný spis.
15. Žalovaný uvádí, že ve věci DPH vymezuje § 5 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), osobu povinnou k dani, kterou je fyzická nebo právnická osoba, která samostatně uskutečňuje ekonomickou činnost. Dále § 4 odst. 1 písm. j) ZDPH stanoví, že provozovnou je organizační složka osoby povinné k dani, která může uskutečňovat dodání zboží, převod nemovitosti nebo poskytnutí služby, neboť je dostatečně stálá a má vhodné personální a technické zdroje. Dle § 6f odst. 1 ZDPH osoba povinná k dani se sídlem nebo provozovnou v tuzemsku, která uskutečňuje nebo bude uskutečňovat plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem daně ode dne následujícího po dni oznámení rozhodnutí, kterým je tato osoba registrována s tím, že takováto osoba povinná k dani může podat přihlášku k registraci, tedy půjde o dobrovolnou registraci plátce dle § 94a ZDPH.
16. To, že registrovaná k dani z přidané hodnoty byla společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, vyplývá i z rozhodnutí o registraci ze dne 9. 3. 2012, č. j. 3094/12/013320108387. Oprávnění vedoucího odštěpného závodu jednat za osobu povinnou k dani (právnickou osobu) v rámci daňového řízení pak vyplývá z § 503 odst. 2 občanského zákoníku ve spojení s § 24 odst. 2 a odst. 6 daňového řádu. V souladu s uvedenou právní úpravou byla v rámci prováděného daňového řízení akceptovaná plná moc ze dne 2. 8. 2011, doručená správci daně dne 26. 2. 2013, č. j. 59451/13/4000-05801-108387, udělená vedoucím organizační složky žalobce – Lubomírem Novotným, zapsaným

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

v obchodním rejstříku, JUDr. Jiřímu Vaničkovi, advokátovi, a všechna předmětná žalobou napadená rozhodnutí a další úkony správce daně tak byly doručovány tomuto zmocněnci, aniž by bylo třeba předmětná rozhodnutí zasílat žalobci na adresu jeho sídla v Německu. Ostatně, kdyby zde zmocněnce nebylo, byla by zde adresátem právě organizační složka zahraniční právnické osoby (viz § 45 odst. 1 daňového řádu, respektive § 42 daňového řádu ve spojení s § 5 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů). K otázce, kdo podepisuje plnou moc k zastupování zahraniční právnické osoby vůči Specializovanému finančnímu úřadu ve věcech správy daní, které se týkají její organizační složky umístěné na území České republiky, uvádí žalovaný, že dle jeho názoru může za zmocnitele podepsat takovou plnou moc jak vedoucí této organizační složky, je-li jako takový zapsán v obchodním rejstříku, tak i statutární orgán zahraniční právnické osoby.

17. K tvrzením žalobce, že žalovaný nerozlišoval, zda se jedná o plátcovu pokladnu, žalovaný uvádí, že dle § 21 daňového řádu, má-li plátce daně organizační jednotku, kde dochází k výkonu povinností stanovených daňovým zákonem, zejména vybírání, srážení nebo zajištění daně, a kde jsou k tomu uloženy potřebné doklady, je tato organizační jednotka plátcovou pokladnou, pokud tak stanoví zákon. V případě daně z přidané hodnoty tak ale zákon nestanoví. Žalovaný nesouhlasí, že by považoval odštěpný závod VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka za plátcovu pokladnu v případě DPH. Za daňový subjekt považoval žalovaný vždy zahraniční právnickou osobu. Co se týče žalobcem uvedených příkladů, tak k rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty, č. j. 194670/14/4000-27901-050279, žalovaný uvádí, že přestože je zde jako příjemce rozhodnutí označen odštěpný závod, bylo toto rozhodnutí doručeno zástupci daňového subjektu a nevznikla žádná nejasnost ohledně toho, kdo je příjemce napadeného rozhodnutí či důvod k prohlášení tohoto rozhodnutí za nicotné. K dalšímu ze žalobcem uvedených příkladů, tedy k oznámení o výsledku dražby movitých věcí, č. j. 250587/14/4000-50715-107540, žalovaný uvádí, že rovněž tato písemnost správce daně byla doručena zástupci daňového subjektu, přičemž, protože se nejedná o rozhodnutí, neshledává žalovaný rovněž důvod shledávat takový úkon správce daně nicotným.
18. Nakonec k dražební vyhlášce, č. j. 212952/14/4000-27901-107540, žalovaný uvádí, že náležitosti dražební vyhlášky jsou uvedeny v § 196 odst. 1 daňového řádu a označení příjemce rozhodnutí není její podstatnou náležitostí. Dražební vyhláška byla doručena do datové schránky zástupce daňového subjektu v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu. Není tedy pravdou, že žalovaný jednal vždy s odštěpným závodem, naopak jednal se zástupcem zahraniční právnické osoby, a tomu rovněž doručoval a nic na tom nemění ani to, že ve výše jmenovaných příkladech opomněl uvést v písemnostech zahraniční právnickou osobu.
19. Dále má žalovaný za to, že o vymezení osoby, se kterou je řízení vedeno, nemohlo být celou dobu pochyb vzhledem k identifikaci pomocí DIČ, které bylo dle rozhodnutí o registraci ze dne 9. 3. 2012 přiděleno daňovému subjektu, takže bylo dle názoru žalovaného jasné, o jaký daňový subjekt se jedná. Písemnost navíc byla řádně doručena do datové schránky zástupce daňového subjektu v souladu s plnou mocí ze dne 2. 8. 2011. Dle názoru žalovaného pak nelze považovat toto pochybení za natolik závažné, že by mělo za následek nicotnost uvedeného rozhodnutí dle § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Námitku nicotnosti pak žalovaný považuje za neopodstatněnou, neboť rozhodnutí dále obsahuje všechny náležitosti dle daňového řádu.

20. K žalobní námitce, že žalovaný nebyl věcně ani místně příslušný, žalovaný uvádí, že daňový subjekt VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft je vybraným subjektem v souladu s § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, tedy jedná se o právnickou osobu založenou za účelem podnikání, která dosáhla obratu více než 2.000.000.000 Kč. K úvaze žalobce na téma, jak vykládat užití slova „zahraniční“ v různých částech zákona č. 456/2011 Sb., žalovaný uvádí, že neuzítí slova zahraniční v § 11 odst. 2 písm. a) tohoto zákona znamená právě to, že relevantním údajem je dosažení obratu stanovené částky, nikoliv to, zda je právnická osoba zahraniční či není. Jinými slovy vybraným subjektem je právnická osoba (ať zahraniční či nikoliv), která dosáhne stanoveného obratu, přičemž není třeba ji v této souvislosti nijak dále specifikovat.
21. K žalobní námitce, že dle žalobce není zřejmé, že žalovaná rozhodnutí podepsala oprávněná osoba, žalovaný uvádí, že všechny předmětné exekuční příkazy, rozhodnutí a úkony, které byly podepsány Ing. M. P., v souladu s Podpisovým řádem finanční správy České republiky a Podpisovým řádem Specializovaného úřadu a jeho územních pracovišť.

III.

Posouzení žaloby

22. Žaloba byla podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Žaloba není důvodná.
24. Městský soud předesílá, že žalobce podal v souvislosti s insolvenční správou daňového subjektu řadu správních žalob, přičemž opakovaně argumentoval zejména skutečností, že finanční správa jednala vůči odštěpnému závodu (resp. organizační složce) daňového subjektu. Lze konstatovat, že správní soudy téměř ke všem předestřeným žalobním námitkám vytvořily konstantní judikatorní praxi, od níž městský soud v daném případě nevidí důvod se odchýlovat. Řada zásadních závěrů byla judikována Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 6. 2018, č. j. 9 Afs 69/2017-75, jakož i v dalších rozhodnutích správních soudů.
25. Co se týče první a hlavní žalobní námitky, že žalovaný nesprávně jednal s odštěpným závodem daňového subjektu namísto zahraniční osoby, městský soud uvádí, že není důvodná.
26. Většina napadených rozhodnutí, resp. jim předcházející úkony správce daně, identifikují daňový subjekt jako VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft s uvedením sídla v Německé spolkové republice a dále uvedením organizační složky v České republice. Z uvedeného je podle městského soudu evidentní, že za daňový subjekt byla označena zahraniční právnická osoba a bylo pouze uvedeno, že v České republice podniká prostřednictvím organizační složky. V těchto rozhodnutích žalovaného je dané označení uvedeno výslovně již hned v záhlaví rozhodnutí. To, že daňové orgány nad rámec nezbytně nutného označení uvedly, že daňový subjekt podniká na území České republiky prostřednictvím odštěpného závodu/organizační složky, nemohlo vést k nezákonnosti označení jasně vymezeného daňového subjektu přímo jako zahraniční právnické osoby. Označení též

prostřednictvím odštěpného závodu navíc není bez významu s ohledem na to, že zahraniční právnické osobě je třeba v souladu s § 45 odst. 1 daňového řádu doručovat prostřednictvím její organizační složky na území České republiky, pokud se týká činnosti této složky (viz níže). Ostatně stejným způsobem označuje daňový subjekt i sám stěžovatel ve svých podáních soudu, aniž by byl zjevně jakkoliv nejistý, za koho tato podání činí.

27. Na tom, že jako daňový subjekt byla označena zahraniční právnická osoba, nemůže nic změnit ani to, že k jejímu označení bylo použito též DIČ odvozené od IČO odštěpného závodu daňového subjektu. Je pravdou, že podle § 130 odst. 1 a 3 daňového řádu platí, že daňové identifikační číslo je tvořeno kódem „CZ“ a kmenovou částí, kterou tvoří obecný identifikátor. Tím je v případě právnických osob identifikační číslo. Podle § 49 písm. a) zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, se IČO přiděluje i odštěpnému závodu. Lze tedy souhlasit, že daňovému subjektu mělo být přiděleno DIČ odlišné. S ohledem na jasné označení daňového subjektu jako zahraniční právnické osoby uvedením jejího názvu a sídla nemohlo být použití nepřesně vytvořeného DIČ, které se formálně vztahovalo k organizační složce, pro daňový subjekt zavádějící.
28. V případě napadených rozhodnutí, resp. jím předcházejícím úkonům správce daně, které identifikují daňový subjekt „pouze“ jako VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, odštěpný závod/organizační složka, bez explicitní identifikace zahraniční právnické osoby, městský soud uvádí, že taktéž není pochyb o tom, jakému daňovému subjektu byly adresovány. S ohledem na již výše uvedený § 45 odst. 1 daňového řádu je zřejmé, že koncovým adresátem byla zahraniční právnická osoba, byť tak nebylo výslovně uvedeno. Byť tvorba DIČ zahraniční osoby neproběhla ideálně (viz výše), nelze z daného učinit závěr, že nebylo zřejmé, komu jsou napadené akty, resp. jím předcházející úkony adresovány. S ohledem na to, že správce daně již v minulosti adresoval daňovému subjektu prostřednictvím odštěpného závodu/organizační složky četné úkony a četná rozhodnutí, v očích městského soudu nemohla v případě daňového subjektu vzniknout pochybnost o tom, koho správce daně považuje za daňový subjekt, s kým jedná a komu adresuje úkony a rozhodnutí. Taková pochybnost nemohla vzniknout ani na straně správce daně. Lze přisvědčit správci daně (resp. Odvolacímu finančnímu ředitelství), že daný postup nebyl zcela správný a na příslušných dokumentech měla být označena taktéž zahraniční osoba, nicméně jde o formální pochybení, které nenabývá takové intenzity nezákonnosti, aby zakládalo důvod pro zrušení daných aktů. Tím spíše pak není možné hovořit o nicotnosti těchto aktů.
29. V případě návrhu na zřízení zástavního práva k nemovitým věcem ze dne 7. 1. 2015 lze přisvědčit žalobci, že vymezení daňového subjektu nebylo provedeno správně, když byl užit název zahraniční právnické osoby a zároveň adresa a IČO jejího českého odštěpného závodu. Na druhou stranu lze souhlasit se správcem daně, že daná nesprávnost se nijak nemohla dotknout veřejných subjektivních práv žalobce, když daná nesprávnost byla učiněna ve vztahu k příslušnému katastrálnímu úřadu. Z tohoto incidentu navíc žalobce nemohl nabýt dojmu, že správce daně považuje za daňový subjekt výlučně odštěpný závod/organizační složku, neboť již dříve opakovaně adresoval úkony a podání zahraniční osobě (viz argumentaci výše).
30. Pokud žalobce argumentuje nejasností v doručování, lze rozlišit dvě situace – kdy bylo doručováno zástupci a kdy bylo doručováno přímo na adresu odštěpného závodu. V prvním případě dává městský soud za pravdu žalovanému, že plnou moc k zastupování

zahraniční právnické osoby vůči Specializovanému finančnímu úřadu ve věcech správy daní, které se týkají její organizační složky umístěné na území České republiky, může za zmocnitele podepsat jak vedoucí této organizační složky, je-li jako takový zapsán v obchodním rejstříku, tak i statutární orgán zahraniční právnické osoby. Pokud tedy bylo správcem daně doručováno zástupci na základě plné moci vystavené vedoucím odštěpného závodu, šlo *de facto* o doručování ve smyslu § 45 odst. 1 daňového řádu. Takový postup byl dle názoru městského soudu správný.

31. Pokud nebylo doručováno uvedenému zástupci, ale přímo odštěpnému závodu, lze to považovat za formální pochybení na straně správce daně. Aby takové pochybení zakládalo důvod pro zrušení konkrétních aktů, muselo by nicméně negativně zasáhnout do subjektivních práv daňového subjektu, což žalobce v daném případě ani netvrdí. Naopak na takto adresované akty bylo ze strany zástupce daňového subjektu reagováno ve stanovené lhůtě.
32. Nelze souhlasit ani s námitkou, že by bylo možné doručovat zahraniční právnické osobě na adresu sídla odštěpného závodu pouze v tom případě, kdy určitý daňový hmotněprávní předpis přiznává organizační složce postavení daňového subjektu. Podle § 45 odst. 1 daňového řádu platí: *„Právnické osobě se doručuje na adresu jejího sídla. Zahraniční právnické osobě se doručuje na adresu sídla pobočky nebo jiné organizační složky jejího obchodního závodu zřízené v České republice, týká-li se písemnost činnosti této pobočky nebo jiné organizační složky.“*
33. Uvedené ustanovení nijak neomezuje doručování zahraničním právnickým osobám tak, jak uvádí žalobce. Pokud by mělo platit to, co uvádí, pak by věta druhá citovaného ustanovení byla nadbytečná. Podle § 24 odst. 6 daňového řádu totiž platí: *„Ustanovení týkající se právnických osob se použijí obdobně i na organizační složky státu nebo pobočky nebo jiné organizační složky obchodního závodu zahraniční osoby a na jiné jednotky, kterým zákon svěřuje výkon práv a povinností osob zúčastněných na správě daní.“* Pokud by tedy příslušný zákon označoval jako osobu zúčastněnou na správě daní organizační složku zahraniční právnické osoby, považovala by se bez dalšího za právnickou osobu a postačovala by pouze věta první § 45 odst. 1 daňového řádu. Věta druhá § 45 odst. 1 daňového řádu se tedy zjevně vztahuje i na situace, kdy odštěpný závod zahraniční právnické osoby nemá postavení osoby zúčastněné na správě daní, ale písemnost přesto souvisí s její činností (viz obdobné závěry v bodu [88] rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 Afs 214/2016). V nyní posuzované věci nebylo mezi účastníky sporné, že zajištění úhrady daně vyplývalo z činnosti organizační složky daňového subjektu na území České republiky.
34. Je odpovědností osob činných v odštěpném závodu, zejména jeho vedoucího, aby písemnosti správce daně, které se týkají činnosti odštěpného závodu, předal osobám odpovědným za jejich vyřízení v rámci zahraniční právnické osoby, již je odštěpný závod pouhou součástí. Je záležitostí vnitřní organizační struktury daňového subjektu, kdo tyto osoby budou. Není vyloučeno, aby těmito úkony byl pověřen i vedoucí odštěpného závodu nebo jiná osoba, která v něm působí. Žádné předávání do zahraničí by v takovém případě nebylo vůbec nutné. Pokud k předání příslušných písemností oprávněným osobám nedojde, lze to klást k tíži pouze vedoucímu odštěpného závodu nebo jím pověřeným osobám.
35. Co se týká žalobcem namítané věcné a místní nepřislušnosti správce daně městský soud opět nemůže dát žalobci za pravdu. Podle § 11 odst. 1 zákona o Finanční správě ČR platí:

„Specializovaný finanční úřad je příslušným pro vybrané subjekty; tím není dotčena příslušnost u poplatků, jejichž předmětem je zpoplatnění úkonu.“ Podle § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona patří mezi vybrané subjekty pro účely tohoto zákona též právnická osoba založená za účelem podnikání, která dosáhla obrátu více než 2 mld. Kč.

36. Zákon o Finanční správě ČR obecně nerozlišuje mezi tuzemskými a zahraničními právnickými osobami. Je pravdou, že u dalších vybraných subjektů uvedených v § 11 odst. 2 daného zákona vymezených druhem jejich činnosti (tzv. specifické subjekty) zákon zpravidla výslovně uvádí, že jde i o příslušné zahraniční subjekty. Například v písm. b) je uvedena banka, včetně zahraniční banky, v písm. d) pojišťovna, pobočka pojišťovny z jiného členského státu nebo z třetího státu, nebo v písm. e) obhospodařovatel nebo administrátor investičního fondu nebo zahraničního investičního fondu. Toto uvedení má nicméně svůj důvod. Právní předpisy upravující činnost dalších vybraných subjektů totiž příslušné termíny používají zpravidla pouze pro tuzemské právnické osoby s příslušným oprávněním vydaným v ČR a zároveň upravují podmínky pro poskytování všech či některých regulovaných služeb zahraničními osobami, které již disponují oprávněními ve svém domovském státě (např. banky, pojišťovny, obhospodařovatele nebo administrátory investičního fondu). Například tedy bankou může být pouze akciová společnost se sídlem v České republice, která disponuje bankovní licencí (§ 1 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách). Vymezené bankovní činnosti však může vykonávat na území ČR rovněž zahraniční banka prostřednictvím své pobočky buď na základě jednotné licence podle práva Evropské unie, nebo na základě licence pro zahraniční banku (§ 1 odst. 6 citovaného zákona). Obdobně zákon č. 240/2013 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech, rozlišuje mezi investičním fondem a zahraničním investičním fondem. Zákon o pojišťovnictví sice zahrnuje pod pojem pojišťovna jak tuzemskou pojišťovnu, tak i pojišťovnu z jiného členského státu nebo pojišťovnu z třetího státu [§ 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 277/2009 Sb., o pojišťovnictví], ale v mnoha dalších ustanoveních mezi nimi rozlišuje.
37. Oproti tomu právní předpisy obecně považují za právnické osoby jakékoliv právnické osoby, tedy nejen tuzemské. Lze odkázat zejména na § 26 odst. 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, podle něž mají zahraniční právnické osoby v oblasti svých osobních a majetkových práv, pokud tímto zákonem nebo jiným právním předpisem není stanoveno něco jiného, stejná práva a stejné povinnosti jako české právnické osoby. Ostatní předpisy proto už mezi českou a zahraniční právnickou osobou nijak nerozlišují, pokud pro to není výjimečně důvod. To platí i pro oblast práva veřejného. Například tedy poplatníkem daně z příjmů právnických osob je jakákoliv právnická osoba, ačkoliv je zřejmé, že může mít své sídlo i mimo území ČR a pro takový případ je daňový nerezident [§ 17 odst. 1 písm. a), odst. 3 a 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů]. Zákon o Finanční správě ČR však s pojmy daňový rezident a daňový nerezident vůbec nepracuje. Není proto důvod u právnických osob uvedených v § 11 odst. 2 písm. a) zákona o Finanční správě ČR výslovně uvádět, že se vztahuje i na zahraniční právnické osoby.
38. Smyslem existence Specializovaného finančního úřadu zjevně je, aby vykonával správu daní u těch daňových subjektů, které budou pro správu daní dosti náročné buď s ohledem na svůj obrat, svou činnost, nebo přítomnost ve skupině s takovými osobami. Lze tedy předpokládat, že na tomto finančním úřadě budou soustředěni odborníci Finanční správy ČR, připravení i na řešení nejsložitějších daňových otázek. Správa daní u zahraniční

právnícké osoby rozhodně nebude jednodušší než u tuzemské právnícké osoby. Lze očekávat, že tomu může být právě naopak. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že nedává smysl, aby zahraniční právnícká osoba s obratem nad 2 mld. Kč neměla být vybraným subjektem, ačkoliv tuzemská právnícká osoba by jím byla.

39. Podstatné pro posouzení této otázky vůbec není, jakým právním řádem se řídí vnitřní poměry právnícké osoby. Pokud by měla být tato otázka relevantní v tom směru, že jde o osobu cizího práva, která vůbec nepodléhá orgánům ČR, pak by nemohl být dost dobře příslušný ani jiný správce daně. Tato úvaha je tedy zjevně zcela nesprávná.
40. Dalším okruhem námitek žalobce tvrdí, že z některých rozhodnutí nevyplývá, že byla podepsána oprávněnou úřední osobou. Městský soud dospěl k závěru, že všechny akty správce daně byly podepsány Ing. XX, ředitelkou odboru správy platebních povinností v souladu s Podpisovým řádem Specializovaného finančního úřadu a Podpisovým řádem finanční správy České republiky.
41. Exekuční příkazy byly podepsány v souladu s čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 9. 2014 a čl. 18 odst. 1 písm. a) Podpisového řádu Specializovaného úřadu a jeho územních pracovišť účinného ke dni vydání exekučních příkazů, dle kterého vedoucí odboru správy platebních povinností v rámci své působnosti podepisuje písemnosti vyhotovované pracovníky odboru správy platebních povinností, pokud není jejich podepsání svěřeno tímto podpisovým řádem do kompetence jiného pracovníka.
42. Rozhodnutí o prodloužení lhůty bylo podepsáno v souladu s čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 9. 2014 a čl. 6 odst. 5 ve spojení s čl. 18 odst. 1 písm. a) a odst. 4 písm. p) Podpisového řádu Specializovaného úřadu a jeho územních pracovišť účinného ke dni vydání rozhodnutí, dle kterých vedoucí oddělení správy daňových pohledávek v rámci své působnosti podepisuje rozhodnutí o prodloužení lhůty dle § 36 daňového řádu, přičemž vedoucí odboru správy platebních povinností může podepsat dokument, který je oprávněn podepisovat jeho podřízený.
43. Oznámení o výsledku dražby movitých věcí bylo podepsáno v souladu s čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 11. 2014 a čl. 22 odst. 1 písm. h) Podpisového řádu Specializovaného úřadu a jeho územních pracovišť účinného ke dni vydání oznámení o výsledku dražby movitých věcí, dle kterého ředitel odboru správy platebních povinností v rámci své působnosti podepisuje dokumenty vyhotovované v souvislosti s prováděním dražby.
44. Všechna rozhodnutí o námitkách pak byla podepsána v souladu s čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 11. 2014 a čl. 22 odst. 1 písm. q) Podpisového řádu Specializovaného úřadu a jeho územních pracovišť účinného ke dni vydání předmětných rozhodnutí o námitkách, dle kterého ředitel odboru správy platebních povinností v rámci své působnosti podepisuje rozhodnutí o námitce proti úkonu správce daně při placení daní (§ 159 daňového řádu).
45. Jak bylo avizováno v rámci shrnutí vyjádření stran výše, žalobce podal řadu dílčích námitek vztahujících se ke konkrétním aktům žalovaného. Městský soud se k nim vyjadřuje následovně:
46. Žalobce tvrdí, že exekuční příkazy ze dne 19. 9. 2014, č. j. 198853/14/4000-27901-050279, ze dne 16. 9. 2014, č. j. 196882/14/4000-27901-050279 a č. j. 196880/14/4000-27901-050279,

žalovaný opírá o smlouvy, které jsou dle jeho názoru absolutně neplatné, protože odstěpný závod nemůže být účastníkem smluvního vztahu. Nedisponuje totiž způsobilostí k právnímu jednání a uvedený exekuční příkaz tak nemůže vyvolávat kýžené právní účinky. Stejně důsledky to má i pro žalovaná rozhodnutí jako je tomu i u zbývajících žalovaných rozhodnutí.

47. Městský soud tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou a účelovou. Je pravda, že na záhlaví smluv je vymezen odstěpný závod/organizační složka daňového subjektu, nicméně tato skutečnost nemůže svědčit o nezákonnosti dotčených aktů, jak tvrdí žalobce. Je zjevné, že vůle smluvních stran směřovala k uzavření smluv s určitým obsahem, kterým bylo zavázat daňový subjekt k určitým právům a povinnostem, mezi které patřily i povinnosti zaplatit peněžité pohledávky mezi stranami. Tyto pohledávky se pak staly předmětem exekuce ze strany správce daně. Tyto smlouvy navíc byly předloženy samotným daňovým subjektem, přičemž není pravděpodobné, že by záměrně předkládal smlouvy, které považuje za absolutně neplatné a které nebyly projevem jeho vůle. Pokud nicméně žalobce pochybuje o platnosti daných smluv, může se obrátit na příslušné civilní soudy, jež budou příslušné k takovému přezkoumání. Pro účely daňové exekuce ale městský soud dané skutečnosti shledává jako irelevantní.
48. Další námitka se týká exekučních příkazů, č. j. 221126/14/4000-27901-050279, 221136/14/4000-27901-050279, 221139/14/4000-27901-050279, 221141/14/4000-27901-050279, 221144/14/4000-27901-050279, u kterých správce daně opírá důvod vzniku pohledávek z obrátové předvahy společnosti. V žalovaném rozhodnutí, č. j. 7326/15/4000-50715-204971, ze dne 13. 1. 2015 žalovaný na s. 4 uvádí, že vycházel z informací, které mu poskytl daňový subjekt. Tyto informace ovšem žalovaný čerpal od odstěpného závodu. Zahraniční právnickou osobu v této věci nikdy nekontaktoval. Dále žalovaný připustil, že existenci některých pohledávek dovozuje pouze z obrátové předvahy. Žalovaný neuvádí, které konkrétní pohledávky z obrátové předvahy dovozuje. Žalobce je přesvědčen, že takovéto prosté zdůvodnění právního důvodu je nedostatečné a ve svém důsledku i nepřezkoumatelné. Žalovaný se totiž výslovně odvolává pouze na obrátovou předvalu. V žalovaném rozhodnutí, č. j. 7326/15/4000-50715-204971, pak žalovaný hovoří pouze v obecné rovině bez bližšího označení těchto pohledávek.
49. Skutečnost, že informace o závazcích byly čerpány z obrátové předvahy (navíc poskytnuté samotným daňovým subjektem) nelze hodnotit jako nezákonnou pro vydání exekučních příkazů. Správce daně nemá povinnost detailně zkoumat stav a původ té které pohledávky povinného, stačí její dostatečně konkrétní identifikace. Poddlužník má následně eventuálně možnost jednoduše prokázat, že daná pohledávka není splatná či existentní. Jak vyplývá ze správního spisu, takový postup úspěšně uplatnilo několik domnělých poddlužníků. To, že byly informace poskytnuty odstěpným závodem, je irelevantní, neboť jde o *de facto* integrální součást zahraniční osoby. Vnitřní poměry v rámci zahraniční osoby jsou pak čistě její odpovědností (viz argumentace výše).
50. Žalobce dále namítá, že pro řízení předcházející vydání exekučních příkazů platí § 134 odst. 1 daňového řádu, což znamená, že zde platí také zásady vyjádřené v § 5, § 6 odst. 2 a 3, § 8 odst. 1 a § 9 odst. 2 daňového řádu, a dále platí účel správy daní, jímž je § 1 odst. 2 daňového řádu, jakož i jeho vyjádření, včetně zásad, např. v § 92 odst. 1, 2 a 7, § 93 odst. 1 a § 97 daňového řádu. Jednání žalovaného, jakož i odůvodnění exekučních příkazů, č. j. 221126/14/4000-27901-050279, 221136/14/4000-27901-050279, 221139/14/4000-27901-050279, 221141/14/4000-27901-050279, 221144/14/4000-27901-050279, tomu ovšem

nenasvědčuje. Žalovaný se tak měl dopustit zjevné nezákonnosti, jak u těchto exekučních příkazů, tak u žalovaného rozhodnutí.

51. Městský soud k tomuto uvádí, že daná námitka je z jeho pohledu nepřezkoumatelná, neboť žalobce netvrdí, v čem konkrétně by měla spočívat tvrzená nezákonnost.
52. Ve vztahu k exekučním příkazům, č. j. 220443/14/4000-27901-050279, 220443/14/4000-27901-050279, 220446/14/4000-27901-050279, 220450/14/4000-27901-050279, 220452/14/4000-27901-050279, 220454/14/4000-27901-050279, 220455/14/4000-27901-050279, 220456/14/4000-27901-050279, 220459/14/4000-27901-050279, 220462/14/4000-27901-050279, 220463/14/4000-27901-050279, 220467/14/4000-27901-050279, žalobce namítá, že žalovaný odkazuje na právní důvod spočívající v neuhrazených fakturách. Dle žalobce žalovaný vůbec netvrdí, proč má uvedené faktury, resp. pohledávky za nezaplacené. Tvrzení žalovaného tak není ničím podloženo. Přitom exekuční příkaz je rozhodnutím, které musí splňovat i náležitosti jako je odůvodnění (viz § 102 odst. 2 daňového řádu.). Žaloba tvrdí, že těmto požadavkům nedostal ani jeden z exekučních příkazů napadený námitkami ze dne 8. 11. 2014, doručené žalovanému dne 9. 11. 2014. Naopak exekuční příkazy jsou napsány nesystematicky, kdy jejich adresát se ztrácí v tom, co je ještě výrok a co už odůvodnění. Není povinností adresáta vyhledávat v textu, co má být správně zařazeno v té které části rozhodnutí. To je povinností orgánu, který takové rozhodnutí vydal. Této své povinnosti v ani jednom z exekučních příkazů žalovaný dle žalobce nedostal. Dle žalobce jsou dané exekuční příkazy nepřezkoumatelné pro určení, o jaký právní titul se jedná a zda byl správně a úplně zjištěn.
53. Městský soud k danému uvádí, že námitka není důvodná. Jak bylo uvedeno shora, správce daně nemá povinnost detailně zkoumat stav a původ té které pohledávky povinného, stačí její dostatečně konkrétní identifikace. V dané situaci navíc dotčené faktury předložil sám žalobce. Poddlužník má následně eventuálně možnost jednoduše prokázat, že daná pohledávka není splatná či existentní. Jak vyplývá ze správního spisu, takový postup úspěšně uplatnilo několik domnělých poddlužníků. Smyslem (nejen) daňové exekuce je pokud možno rychlé a efektivní zajištění majetku dlužníka, bylo by tedy zjevně nelogické, pokud by správce daně musel detailně přezkoumat každou jednotlivou pohledávku. Městský soud také nesdílí žalobcovu námitku ohledně nesystematičnosti a nesrozumitelnosti uvedených aktů. Dle jeho názoru mají standardní formu, z níž je snadno pochopitelné, co je jejich obsahem.
54. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty, č. j. 194670/14/4000-27901-050276, bylo nesprávné, neboť ji žalovaný adresoval odštěpnému závodu. Navíc tvrdí, že žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že další případné prodloužení lhůty ani nekoresponduje s § 156 odst. 2 daňového řádu, které žalovanému stanoví lhůtu 30 dnů na rozhodnutí o žádosti o posečkání ode dne podání žádosti. Žalovaný opomenul, že běh této lhůty se staví pouze v případě, kdy je daňový subjekt vyzván správcem daně k součinnosti nezbytné pro možnost správce daně meritorně rozhodnout o dané žádosti. Žalovaný navíc žádal doložení majetku ve vlastnictví odštěpného závodu atd., což právně není možné. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami v žalovaném rozhodnutí, č. j. 6147/15/4000-50715-050201, nelze dle žalobce přijmout, z daného vyvozuje přinejmenším nezákonnost daného rozhodnutí.
55. Žalovaný uvádí, že si je vědom toho, že neoznačil přesně příjemce rozhodnutí, nicméně rozhodnutí bylo doručeno zástupci daňového subjektu v souladu s daňovým řádem.

K ustanovení § 156 odst. 2 daňového řádu žalovaný uvádí, že nestanoví lhůtu na rozhodnutí o žádosti o posečkání na nejméně 30 dnů, ale naopak stanoví, že správce daně rozhodne o žádosti o posečkání do 30 dnů od jejího podání. Žalovaný souhlasí, že se běh lhůty staví v případě, kdy je daňový subjekt vyzván k součinnosti nezbytné pro možnost správce daně meritorně rozhodnout o dané žádosti, nicméně nesouhlasí s nekonkrétním tvrzením žalobce, že toto opomenul, když přeci lhůtu 30 dnů nepřekročil.

56. Městský soud se ani v tomto případě neztotožnil s argumentací žalobce. Ohledně námitky označení daňového subjektu pouze prostřednictvím jeho odštěpného závodu městský soud odkazuje výše. Lze dát žalobci za pravdu, že správce daně při prodloužení lhůty zjevně opomněl skutečnost, že se lhůta dle § 156 odst. 2 daňového řádu automaticky staví ve smyslu § 34 daňového řádu; to ostatně přiznává sám žalovaný. Žalobce z daného nicméně nedovozuje žádné závěry a ničeho netvrdí, tudíž se městský soud k dané záležitosti nemůže dále vyjádřit. Totéž pak platí ohledně tvrzení o způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s námitkami v rozhodnutí o námitkách, č. j. 6147/15/4000-50715-050201. Žalobce danou námitku nijak nerozvádí a není úkolem městského soudu domýšlet, co je uvedeným myšleno.
57. Žalobce taktéž vznesl námitky ohledně dražební vyhlášky, č. j. 212952/14/4000-27901-107540, a rozhodnutí o námitkách proti ní. Dle žalobce je dražební vyhláška zatížena nezákonností, neboť není jasné, komu vlastně byla doručena (viz výše v žalobě), jednak byla vydána v době, kdy žalovaný dosud nerozhodl o návrhu na vyloučení majetku z exekuce, což sám na s. 3 žalovaného rozhodnutí, č. j. 8258/15/4000-50715-050201, ze dne 13. 1. 2015 přiznává. O návrhu rozhodl teprve dne 31. 12. 2014, přičemž toto rozhodnutí bylo napadeno odvoláním. Podle § 179 odst. 2 daňového řádu po dobu řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nelze majetek, který je předmětem návrhu, prodat. Zmíněná doba počíná okamžikem podání návrhu a končí pravomocným rozhodnutím o něm v odvolacím řízení.
58. K tomu, že dražební vyhláška byla vydána v době, kdy žalovaný dosud nerozhodl o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, žalovaný uvádí, že to je pravda, nicméně § 179 odst. 2 daňového řádu dopadá na případy, kdy návrh na vyloučení z daňové exekuce podá třetí osoba, nikoliv sám dlužník, jak se to stalo v tomto případě. Žalovaný uvádí, že návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podal sám vlastník movitých věcí, tedy nikoli osoba, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce. Vlastní návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce žalovaný předběžně posoudil s tím, že návrh považoval za zcela zjevně neopodstatněný, když žalobce v návrhu předpokládal, že byla exekucí postižena cizí věc ve vlastnictví organizační složky podniku zahraniční právnické osoby. V exekučním příkazu na prodej movitých věcí však je jako příjemce uveden daňový subjekt VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, Germeringer Strasse 1, 821 52 Kraling, Organizační složka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft - organizační složka, Pražská 636, 252 41 Dolní Břežany, DIČ: CZ27093948, tedy subjekt, jehož se exekuce týká. Vlastníkem exekucí zabavených motorových vozidel byla tato zahraniční právnická osoba. Žalovaný po posouzení všech výše uvedených okolností dospěl k závěru, že žalobce nemohl mít s návrhem na vyloučení majetku z exekuce úspěch, a proto si mohl dovolit návrh takto předběžně posoudit. Žalovaný pak provedl následnou dražbu movitých věcí, které byly ve vlastnictví dlužníka, a poté o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce vydal rozhodnutí. Vydražena byla věc patřící do majetku dlužníka, postup byl věcně správný a nezakládá důvod pro určení jeho neplatnosti nebo nezákonnosti.

59. Městský soud ve věci této námitky taktéž musí dát za pravdu žalovanému. Ohledně označení daňového subjektu na dražební vyhlášce opět odkazuje na argumentaci uvedenou shora. V případě provedení dražby před tím, než bylo rozhodnuto o návrhu na vyloučení věcí z daňové exekuce lze konstatovat, že formálně vzato správce daně pochybil. Postup předběžného vyhodnocení není v dané situaci nijak předvídan a z hlediska zákonem předvídané chronologie úkonů správce daně jde o jistě nežádoucí jev. Na druhou stranu lze přisvědčit správci daně, že v daném případě šlo o zjevně bezúspěšný pokus daňového subjektu o procesní obstrukce pomocí účelové argumentace, kterou městský soud vyvrátil výše. Takové jednání nemůže založit nezákonnost dosahující intenzity nutné pro zrušení napadeného rozhodnutí o námitkách proti dražební vyhlášce. Smyslem dané právní úpravy je zjevně ochránit třetí osoby, jejichž majetku by se mohla daňová exekuce dotknout.
60. Naprosto stejný závěr pak platí ohledně totožných námitek ve vztahu k rozhodnutí, č. j. 9186/15/4000-50715-050201, kterým byla zamítnuta námitka proti úkonu žalovaného ze dne 10. 11. 2014, č. j. 236586/14/4000-27901-107540, a ve vztahu k rozhodnutí, č. j. 9187/15/4000-50715-050201, ze dne 14. 1. 2015.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná.
62. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje XX